

ואלו מותרין פרק שני נדרים

(א) [כ"ל והתנאי],
(ב) [ומספקת פ"ח] לעיל יג:
שבוטת ה"א, א) שבוטת
שם יצמח קהל: סוכה גג,
(ד) [קמץ פ"א] פסחים ג:
מגילה ה' י: (ה) לקמן ז:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כי לא וכו'
תנאי ליום אחרון דלמחר
כ"ל ומצות כגון נמסר:
(ב) ד"ה אמר לך וכו'
קונם עיני בשניה היום
וכי' ולסור לבנים למחר
אי קונם אחרון: (א) ד"ה
קונם שאל וכו' הגדר
מן הירק. כ"ד דף י"ז:
(ד) ד"ה אמר ר' אבה וכו'
לפי הפסח אפילו הכי:
(ה) ד"ה הלכה וכו' עברה
הס"ד וחמ"ח מ"ה אימא
סיפא הכי מסקנה וכו' כל
יחל ומקטין כ"ל והד"ס:

גליון הש"ס

גמ' בי לא מוהדר
בתנאי. ע"ז לקמן דף
כה ע"ז בתנאי ד"ה
מדי שגגות:

תוספות

ואי דלא יהיב שיעורא מי
שבקיניה עד דעבר
איסורא בל יחל והא א"ר
יוהנן שביעיה שלא אישן
שלישה ימים וכו'. מלאן
פרי דנדר שאי אפשר
לקיים אינו מל דהכא מדרש
מד ש"א לקיימו לטובת
שוא והוא נדר מכל פרי
דעלמא (דף ע"ג): לא דוקא
כל פרי דאי"ל לא הוה חייב
כיון דאי אפשר לקיים:
אלא דאמר קונם עיני
היום וכו' אלמא אימא
דנייה. וי"ל גופי' אשמעי'
דלמחר לדי איסור כל יחל
מתוך שמתיר לישן היום
וא"ת ולקטניה כגון דלמחר
קונם עיני בשניה למחר אם
אישן היום דבהיא מודה
רב יהודה וי"ל דהא אינו
מילתא דפשיטא היא ולא
אפשר לאשמעי': בי
קתני דא"ר גיב. וא"ת
פשיטא דלא יניח היום
בבלי יחל וכו' דלמחר
גופא אהא לאשמעינין
דלמחר לישן היום כגון
יהודה וכו' הכי הכי זה כגון
יחל דברו כלומר יש לו
ליחור שלא יתן אהא שני
יבא לדי' כל יחל דברו
דשמת יתן למחר דמתנאי'
לא מוהדר מדי' יהודה לך
אם יתן היום קניו לדי'
הוא שיהא לדי' כל יחל דברו
לפי שרגילות הוא שישן
למחר דפרשי' דמתנאי' לא
מוהדר וא"ת ולקטניה כגון
דיבית שיעורא לשיעור
ועכשיו לא קשיא הוה
דרכי יוחנן וי"ל דהאי נמי
פשיטא: רבינא אמר
לעולם ברקתני. שאני יתן
ואע"ג דהוי דבר שאין בו
משום מ"מ אסור מדרבנן
ובל יחל דקמי אשמכתא
בעלמא ומיחו גבי קונם

כי לא מוהדר בתנאי. כיון דיום של מחר הוא תנאי ליום אחרון
(א) כגון דלמחר קונם עיני בשניה היום אם אישן למחר הוא אותו
היום ולמחר תנאי לאותו היום דאחרון דלא יישן למחר הוא לך
מאותה שניה דאחרון ואם לא יישן לא לך משום הכי אמרינן דלא יישן
היום דשמת כי אהי למחר לא מוהדר
בתנאי ומנאל עובר בבלי יחל: אבל
באיסורא. דלמחר קונם עיני בשניה
מחר אם אישן היום דלמחר יום של
מחר נטוי לאיסורא ודאי מוהדר זכיר
בזה דאי לא מקיים תנאי שישן בלילות
היום ודאי כי אהי למחר לא הוי ישן
דהא איתמר בנדר: אינמא דקסני
שאני ישן מי הוי נדר. הא שניה דבר
שאין בו ממש הוא: אלא דקאמר
קונם עיני בשניה. ועין שנדר בו יש
בו ממש: ואי דלא יהיב שיעורא.
עד כמה וכו' אינו ישן: מי שבקינן
ליה. הא עבר ודאי בליסור לא יחל
דלא מני למיקס בנפשיה דלא יישן:
והאמר ר' יוחנן וכו'. לאלתר מלקין
אותו שישן הואיל דנדר בדבר שאין
יכול לעמוד בו: ואי לא ניס היום
כי ניס למחר מאי איסור כל יחל
איכא. דקתני אסור והרי לא ישן
אחרון כלום: אלא בדנייה. אחרון
דכי מיירי מתניתינן אם יישן היום
ויישן למחר אסור: אלמא איסור ליה
דנייה. אלמא דשבקינן ליה לישן היום
ולא חיישינן שמת יישן למחר ומיביתא
דבר יהודה: אמר לך רב יהודה הכי
קתני מתני' קונם (ב) שאני בשניה
היום אם אישן למחר דאסור כי ניס
למחר דאי ניס מאחרון ליעדד אבל
לכתמילא אין מתייבין דלמחר היום
דחיישינן שמת יישן למחר: לעולם
דקסני. שאני ישן והאי דקאמר
כל יחל ודאי מדאורייתא ליכא כל
יחל ומאי כל יחל איכא דקתני מתניתינן
דאסור מדרבנן: ומי איכא כל יחל

דאסור מדרבנן ליה מדרבנן: אי אהא רשאי לנפוג כהן היסר
בפסח. דמלקין ליה מדרבנן: כל
לפניהם. לבטל מנהגם דעובר משום כל יחל ומן התורה אינו בכל
יחל אלא מדרבנן: קונם שאם נהניתי לי עד הפסח אם תלכי לבית
אביך מלאן עד החג. צ"ל הגודר מן הירק (א) כגון דקאי בחדר
ואמר קונם תהא הגחתי עליך מאלכל ומשקה עד הפסח אם תלכי
לבית אביך מלאן עד החג עד סוכות: אם הלכה לבית אביה קודם
הפסח אסורה להנות ממנו קודם הפסח כמו שנדר: הא אם לא
הלכה. לפני הפסח אינה אסורה עד הפסח ולא חיישינן שמת תלך
לאחר הפסח ומנאלת למפרע נהנית בשאיסור וקשה לרבי יהודה דלמחר
אל יישן היום שמת יישן למחר דאם איתא לדרב יהודה הוה אסור
לה מתני' עד הפסח אפי' אם לא הלכה עד הפסח דחיישינן שמת
תלך לאחר הפסח ומנאלת נהנית ממנו בשאיסורא: אמר ר' אבה. תריץ
הכי למתניתינן הלכה לפני הפסח אסורה בהנאלת ולוקה דעוברת על
כל יחל ואם לא הלכה לפני הפסח (ב) ואפילו הכי אסורה בהנאלת
עד הפסח איסורא בעלמא דחיישינן שמת תלך לאחר הפסח ומנאלת
נהנית למפרע בשאיסורא: הלכה. חייבת מלקות דהא עברה (ג): הכי
מסקנה דמתני' הלכה לאחר הפסח עוברת משום כל יחל: ומקשינן
מינה ואי דלא איסתיה לפני הפסח מי איכא כל יחל: אלא לאו פשיטא
דאיסתיה. לפני הפסח וסברה לא אלך אחר הפסח והלכה לאחר הפסח:
ודאי עבר דאף על גב דכתיב לא יחל דברו לא יחל אדבור קאמר וכו' והוא
הכתוב את הקטן לגדול לזדון שבוטה לאיסור וכל יחל ומפרש התם לאיסור כל יחל קאמר וכגון שהקדישו הוא ואכלו אחרים שהאחרים לוקין על

מלקין אותו. משום שבוטת שוא: וישן לאתרא. אם ירצה שאין
שבוטה חלה לאסורו כלל והכא נמי הכי חייב נדרה:
ואלא דאמר קונם עיני בשניה למחר אם אישן היום. משום דליכא
לאוקומא בלומר קונם עיני בשניה היום דאי הכי פשיטא אלא ה"ק
זהר שלא יישן ביום ראשון של תנאי
כדי שלא יבא לידי לא יחל ומש"ה
קתני הרי זה בכל יחל דברו ולא
קתני אסור משום דלא מיתני ליה
שהרי יום ראשון אינו אסור מלכ
עלמא אלא כדי שלא יבא ביום שני
לידי לא יחל: והא אמרת כל
באסוריה מוהדר. הלכך לא מצינן
אמרת הכי: אלא לאו בדנייה אלמא
איסיה דנייה. ומתניתינן הא קמ"ל
הרי זה בכל יחל דברו כלומר הרי זה
מוחר לבא לידי ספק כל יחל שאם
רצה לישן ביום ראשון אינו אמרינן
דלא יישן כדי שלא יהא אפשר לו לבא
לידי כל יחל. וקשה דעייני כי פרכינן
לעיל בסמוך הא אמרת כל באסוריה
מוהדר מאי קושיא נימא דהכי קאמר
הרי זה בכל יחל כלומר מותר לו לישן
ביום ראשון ולהכניס עלמא בספק
כל יחל משום דבאסוריה מוהדר
דהשתא נמי מצי האי גוונא מפרשינן
לה וי"ל דהיינו טעמא דלא מצינן
למימר הכי משום דאי שרייתא
אשמעינן דבאסוריה מוהדר ברישא
ה"ל לאשמעינן איסורא דבתנאי
לא מוהדר דהא הא דלמחר רב יהודה
דבתנאי לא מוהדר חששא דרבנן
בעלמא הוא ולא פשיטא נמי כולי
האי דהא רב נחמן פליג עלה והכי
רמיש תנא לאשמעינן שרייתא
דממילא שמעינן לה וכולי עלמא מודו
בה ולא אשמעינן איסורא בתנאי
דלרייה רבה ומש"ה מסקינן דודאי
בשרייתא דתנאי עסקי' דאשמעינן
תנא דלפי' בתנאי מוהדר ומיביתא
דרב יהודה: כי קתני דאי ניס.

ואדרבה מתניתינן הא דרב יהודה אהא לאשמעינן והכי קתני דבר
שלא יישן יום ראשון דאי ישן קרוב הוא לבא לידי כל יחל דברו
דבתנאי לא מוהדר: רבינא אמר לעולם דקסני. כלומר שאני
ישן ולא קאמר עיני בשניה דלע"ג דשניה אין בה ממש איכא כל
יחל מדרבנן דאשמכתא תנא דתני דרבנן לא יחל דברו ומש"ה תנא
במתני' בנדרים הרי זה בכל יחל דברו ולא תנא אסור דקתני
בשבוטת משום דבשבוטת אסור מדינא ונדרים לא מתסר אלא
מדרבנן משום לתא דכל יחל: תנן שאם נהניתי לי. כלומר משלי
אם תלכי לבית אביך וכו' הלכה אסורה אבל לא הלכה עד דמותרת
להנות קודם הפסח כל זמן שלח תלך אע"ג דשאת נהנית לי איסור
ואם תלכי לבית אביך תנאי וכו' דאפילו בתנאי מוהדר:
הלכה אסורה בהנאלת ולוקה. כלומר לוקה היא אבל הוא אינו
לוקה שהרי לא עשה שום איסור אלא שהדייה. ואפשר דתנא נמי
הא אשמעינן אגב ארתייה דעלה רביבא איסורא אבל לא עליו
כלל. אבל הרמב"ם ז"ל כתב לוקה הוא שהדייה אם ההנה אותה
אבל היא אינה לוקה כיוון דלא נדרה כלל לא שייך בה לא יחל
דברו. וליתא דודאי הוא אינו לוקה מדאמרינן לקמן דפרק אין בין
המוהדר (דף לה). גבי יש מעילה בקונמות אמר ליה רב אחא ברבי
דרב איקא לרב אשי ככרי עליך ונתנה לו בבתנה מי מעל למעול
נותן הא לא אסירא עליה אלמא אין האוסר עובר כלל והמוהדר נמי
על

כלל שניה ויתנה שבוטה מפיו לנפלה ולוקה משום שבוטת שוא: כי קתני דאי נייה. לא קתני במתני' שייך לכתמילא ביום
ראשון אלא אם יתן ונס יתן למחר הרי הוא בכל יחל למפרע: לעולם דקאמר. שאני ישן לזמן קצות דברא שאפשר
לקיימו ואע"ג דאין הנדריס תלין על דבר שאין בו ממש איכא כל יחל מדרבנן: אם תלכי לבית אביך עד החג. אבל
אם לא הלכה לא אסירא ולא חיישינן שמת תלך אחר הפסח אלמא מוהדרא בתנאי: הלכה אסורה בהנאלת ולוקה. משום
לאו דכל יחל אם תנה משלו דמתנא אמר אשי כי ידור נדר לא יחל דברו לא ימטעלו דבריו ומה שאמר בנדר מל עליו
איסור כל יחל כאלו הקדישו אם על עלמא אסור עובר בכל יחל ואם אסור על אחר הנהנה ממנו עובר בכל יחל: אם
תלכי לבית אביך עד הפסח. היה עומד אחר החג ואסרה בהנאלת עד החג בתנאי שאם תלך עד הפסח:

לא תלך לבית אביה ולא תיאר: הלכה אין לא הלכה לא:

יא א מיי [כ"ל מהל'
שבוטת ה"ל ו] ופ"ה
ה"ל כ סמוך לאין ללא
טו"ש יו"ד פ"י ר"ל פ"ה
ד:
יב ב מיי פ"ג מהל'
מדיס ה"ל יב סמוך
לאין רבנן טו"ש יו"ד פ"י
ר"ג סעי' א:
יג ג טו"ש יו"ד פ"י ר"י
סעי' א:
יד ד ה ו מיי פ"י מהל'
מדיס ה"ל יב סמוך
לאין רבנן טו"ש יו"ד פ"י
ר"כ סעי' כג:

מוסף רש"י

שבוטה שלא אישן
שלישה ימים מלקין
אותו. משום שבוטת שוא,
דכרי שאי אפשר הוא,
ומשכנע יתנה לנדר
(שבוטת בה). שכתב לז"ל
ומשעה שילת שבוטה
מפיו הרי הוא כשכנע
על העמוד של אהן שהוא
על זכר שאף זה נשבע
על דבר שאי אפשר,
ובשבוטת (כ"ל) מן דהיינו
שבוטת הוה ומידיס על
זדונה מצות וכגון שהתרו
בו (סוכה ג). לעולם
ברקתני. לעולם דלוקמת
מיירי דלמחר עיני ואיכא
מנאל. ומיחו לא נס ביום
ראשון, ואפילו הכי אי
ניס ביום שני שהוא
יום התנאי איכא איסורא
מדרבנן, וכל יחל דקאמר
שאת נהנית לי עד
הפסח. היה עומד אחר
ואמר קונם שמת נהנית
לי עד הפסח אם תלכי
לבית אביך מעשית עד
החג (לקמן יז). אסורה
ולוקה. היא אם נהנית
הואיל והלכה. שהרי עשה
נכסיו עליה הקדש ואם
אוסר נכסיו על תבירו והוה
כאלו הוא מרה ועוברת
משום כל יחל דברא, אבל
איכא לא לך דלא עבר מדי
(דאמ"ה בשבוח).

פירוש הרא"ש

מי שבקינן ליה עד דעבר
איסור בל יחל. ליתנה
דמתני' דקתני הרי זה בכל
יחל משמע דלא עבר השתא
לאיסורא בשעת הנדר אבל
לכשישן או יעבור על כל
יחל והא ליתא דבשעת
הנדר עבר איסורא שהו"ל
נדר לנפלה מפיו דכרי שאי
אפשר לקיימו וכיוצא בזה
בשבוטה לוקה משום
שבוטת שוא ונדרים
איסורא הוא דליכא
ולכשישן ליכא כל יחל דכיון
דאי"ל לו לקיים מדרו לא
הוי נדר ומשום דגבי
שבוטה שייך לישנא דמי
שקטין ליה משום דלאחר
מלקין אותו דמשום דאי"ל
הוי שבוטת שוא נקט נמי
גבי מדיס: מלקין אותו
וישן לאלתרא. משום דאי
אפשר להיות שלשה ימים

לא קתני במתני' שייך לכתמילא ביום
ראשון אלא אם יתן ונס יתן למחר הרי הוא בכל יחל למפרע: לעולם דקאמר. שאני ישן לזמן קצות דברא שאפשר
לקיימו ואע"ג דאין הנדריס תלין על דבר שאין בו ממש איכא כל יחל מדרבנן: אם תלכי לבית אביך עד החג. אבל
אם לא הלכה לא אסירא ולא חיישינן שמת תלך אחר הפסח אלמא מוהדרא בתנאי: הלכה אסורה בהנאלת ולוקה. משום
לאו דכל יחל אם תנה משלו דמתנא אמר אשי כי ידור נדר לא יחל דברו לא ימטעלו דבריו ומה שאמר בנדר מל עליו
איסור כל יחל כאלו הקדישו אם על עלמא אסור עובר בכל יחל ואם אסור על אחר הנהנה ממנו עובר בכל יחל: אם
תלכי לבית אביך עד הפסח. היה עומד אחר החג ואסרה בהנאלת עד החג בתנאי שאם תלך עד הפסח:

לא תלך לבית אביה ולא תיאר: הלכה אין לא הלכה לא:

טו א ב מיי פיי מהלכות
נדרים הלכה יג סמג
לאזין רמב טוש"ע י"ד
סימן רכ סעיף כג:
טז ג מיי פ"ד מהל'
נדרים הל' יד סמג
לאזין רמב טוש"ע י"ד סי'
רב סעי' ג:

יז ד מיי פ"ב מהל'
נדרים הל' ו ו סמג
עשין מה ולאזין פא טוש"ע
אה"ע סי' פט סעי' א ב:
יח ה מיי פ"ד ע"ש הל'
ו סמג ע"ש טוש"ע
י"ד סי' ר"ה סעי' א וסי'
ג' ר"ד סעי' טו:

יט ו מיי ע"ש ופ"ב מהל'
נדרים הל"ט סמג ע"ש
ולאזין רמב טוש"ע י"ד סי'
ג' ר"ד סעי' טו:
כ ז מיי פ"ג מהל'
נדרים הל"י ופ"א
מהל' שבעות הל' ז ופ"א
הל' כ סמג לאזין רמב
ורמב טוש"ע י"ד סי' ר"ה
סעי' ג:

כא ח מיי פ"א מהל'
נדרים הל' יט סמג
לאזין רמב:
הנהגות הב"ב
(א) רש"י ד"ה דלמר רב
קונם משמיש
כ"ל ויתנה הנהג' נמחק:
(ב) ד"ה לא קרבו וכו'
לא אוכל לך וכו' שאוכל לך
בתרומה:

תוספות

כי קתני דאי איתנהו.
וא"ת פשיטא ויש
לומר דהיא גופא אהא
לאשמעינן שיש לו ליהרר
על הנחה משום קודם
הפסק שאם תהנה תבה
ליו' כל יתל ממון שלא
תזכר ותקל אחר הפסק
דבתנאי לא מודהיה:

ובתורת ל"ג אהר
הפסק. כלומר אם לא
הלכה אחר הפסק מותרת
ליק' לתר הפסק וליכא
למימח למידי ואין לך
דחוש אלא איידי דתנא
אתה הפסק משום לא
יחל דברו כדפרישית תנא
מני כהן סיפא דינא
מוסרה ליק' אתה הפסק:
הלכה אין לא הלכה לא.
מיוצא דבר יהודה וכו'

אבל הרי
לפי דברי המקור הזה
דיוק דרישא וסיפא לאפקו'
מדרי יהודה תרתי למה לי
וכן קשה לפי שטות דמתי
לה (אחת) דכרז יהודה
כדפרישתי וי"ל דמפרש
לסולטו גווי: אבל הרי
זו בבל יתך. אלמא איתא
דאלו וקשה לרב יהודה
[ומשני] מי קתני אוכל אלל
קתני דמשמע דוקא דיעבר
ואלרבה היא גופא אתה
לאשמעי' דאסור לאסול
לפתחיה דחיישינן שמה ליק'
כרז יהודה: ה"ך הרי

הוא בבל יהל ה"ך אין
מהלך לא. וא"ת אמאי
אינו מדקדק דומיא דלעיל
מדקתני ה"ך הרי הוא צבל
יחל אלמא איתיה דלעיל
ואע"ג דמני לשני דלעיל
כי קתני דאי אסול הוא
ליה לאקשוי ותקני כדלעיל
וי"ל דהנה פשיטא ליה

ע"ש לו לתקן דאי אסול
בדישא וקמי סיפא אחר
מדקדק הספר ה"ך אין לא
דאסור לאסול הכני שמהני
אסרו לו וא' דהאי לא יאכלנו
א"כ אפילו לכתחלה נמיר לו
ליק' מין שלא אכל ואם כן
לימני מהלך למחר אלל ש"מ
דמומיר לאסול לכתחלה והאי
דקמי אכל דמשמע דיעבר
לאו דוקא:

על הקדשו משום כל יחל אלמא מודר לוקה אע"ג דלא אמר מדי
הלכך הכא כי אמרינן ולוקה אלשה קאי: כי קתני דאיסנהי הרי
זה צבל יחל דברו. כלומר והיא גופה קמשמע לן שתיזכר מלהנות
קודם הפסק כדי שאם תלך לאחר הפסק לא תצא לידי כל יחל:

ותיובתא דרב יהודה כי קתני *דאי איתנהו
הרי זה בבל יחל דברו תנן שאת נהנית לי
עד ההג' אם תלכי לבית אביך עד הפסק
הלכה לפני הפסק אסורה בהנאתו עד ההג'
ומותרת לילך אחר הפסק הלכה אסורה לא
הלכה לא אמר רבא ^ב הוא הדין דאפילו לא
הלכה אסורה הלכה אסורה ולוקה לא הלכה
אסורה בעלמא מיתובי ^ב כבר זו עלי היום
אם אלק' למקום פלוני למחר אבל הרי זה
בבל ילך מי קתני אוכל אבל קתני דכי אבל
הרי זה בבל ילך ^ב ה"ך הרי זה בבל יחל
דברו מהלך לא וקשיא לרב יהודה אמר לך
רב יהודה ה"ה דליתני מהלך איידי דקתני
רישא אבל דלא מיתני ליה אוכל תני סיפא
הלך: האומר לאשה קונם שאני משמישך הרי
זה בבל יחל דברו: ^א והא דמשתעבר לה
מדאורייתא דכתיב וישארה כסותה ועונתה לא
יגרע ^ב באומר הנאת תשמישך עלי והא לא
קא ניחא ליה בתשמיש ^ג דאמר רב כהנא
תשמישי עליך כופין אותה ומשמישתו
דשעבודי משעברת ליה הנאת תשמישך עלי
אסור שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו:
בתנאי ^ב ישבעה שאינו יישן שאינו מדבר
שאינו מהלך אסור ^ב קרבן לא אוכל לך הא
קרבן שאוכל לך לא קרבן לא אוכל לך מותר:
גמ'

יחל דאי הוה תני הכי הוה משמע דאע"ג דאלל ציוס ראשון מהלך
ציוס שני וליכא כל יחל והוה מפרשינן לה לכולה ברייתא הכי דומינן
אכל הרי הוא צבל ילך כלומר כשאלל צמוד דהיינו שזכר שאיסור
ההליכה תלוי בצבילתו וזמנין דאע"ג דאלל צראשון מהלך צבני
זכרון שאלל יוס ראשון צשוגג כלומר ^א שלא היה זכור צשעה שאלל
צאיסור ההליכה תלוי בצבילתו וצבי האי גוונא מהלך ציוס שני
כדמומח שמעתא ^א דצבירות צפי צשועות שמים צתרא ^ב (שבעות כח) ומשום
דתנא לאו צבאי דינא עסיק תנא סיפא הלך. זה נראה לי וזו היא
הגרסא הנכונה ופירושה. ואיכא נסחא אחרתא ומשום דלא דייקא לא
חיישנא למכתבה ולפירושה. וכי תימא כיון דהלך דסיפא ארישא קאי
למה לי למתני ה"ז צבל יחל פשיטא וי"ל קד"א כיון דצבעידנא דלעיל
לא עבר כי הלך נמי לא ליחול עליה כל יחל למפרע קא משמע לן:
ולענין הלכה קי"ל כרז יהודה מדאמרינן לעיל [ד:] ומודה רב יהודה
צאומר קונם עיני צשינה למחר ומדשקלינן וטרינן אליביה ש"מ
הלכתא כותיה: והא מן הסורה משעבר לה. ואם תאמר ומאי קשיא
ליה והא אמרינן צפרק אע"פ (כתובות דף ע"ג ע"ב) דקונימות קדושת
הגוף יניחו ומפקיע מידי שעבוד י"ל דכי היכי דאמרינן התם
דאלמוה רבנן לשעבודיה דעבל ה"ג אלמוה רבנן לשעבודיה דאשה.
ומפרקינן צאומר הנאת תשמישך עלי כלומר דאי דאסר גופיה עליה
ה"ג דלא מני עביד דמדאורייתא משעבר לה והוי כאוסר נכסי
צברו על צברו אצל הכא צאומר הנאת תשמישך עלי עסקינן שהוא
אוסר על עצמו תשמישה ולאסור על עצמו תשמישה וכו' וכדכרז כהנא
דאמר שהאשה יכולה לאסור הנאת תשמיש בעלה עליה וכיון

דנדרא משכח רווחא חייל וממילא פקע שיעבודא. וא"ת והא האי נדרא דרבנן
צצאומר קונם גופך עלי מתשמיש עסקי' דהא דומיא דשאי יישן אפני קתני לה
ואוקומא צרינא [ע"ה] צבל יחל מדרבנן וכיון דמדרבנן
בעלמא הוא היכי חייל נדרא דליה דליתיה אלל מדרבנן בעלמא לאפקועי
מנות עונה ומנות פריה ורביה י"ל כיון דנדרא מניה חייל
ממילא פקעי להו הך מנות דחכמים ממנין לעקור דבר מן התורה צשב
ואל תעשה. וא"ת וכי אמר הנאת תשמישך אמאי מתסר
והא מנות לאו ליהנות ניתנו יש לומר דכי אמרינן מנות לאו ליהנות
ניתנו ה"מ לומר שאין קיום המנות חשוב הנאה אצל מ"מ אי
מתהני גופיה צבדי דמקיים מנה הנאה מקרי ומשום הכי אמרינן צפי'
רלוהו צ"ד (ר"ה דף כח). הנודר הנאה מן המעין טובל צו צימות
הגשמים אצל לא צימות התמה: **בתנאי** קרבן לא אוכל לך הא קרבן
שאוכל לך לקרבן לא אוכל לך מותר. משום דכי אמר קרבן לא אוכל לך
אף

וסינפא דרב יהודה. דאמר אל יישן היום שמה יישן למחר דהא
חזינן הכא דצבקינן לה ליהנות לפני הפסק דבתנאה נמי מודהר:
אמר לך רב יהודה לעולם אימא לך אל יישן היום שמה יישן למחר
וכי קתני מתניסין הלכה אחר הפסק וכו' דאי איתנהו. אם עברה

ונהנית לפני הפסק ועברה והלכה
לאחר הפסק עוברת משום כל יחל:
קונם שאם נהנית לי עד ההג' אם
תלכי לבית אביך מכלא עד הפסק
הלכה וכו'. אצל אם לא הלכה לפני
הפסק אינה אסורה ליהנות מאחר
עד הפסק דלא חיישינן לשמה תלך
עדיין לפני הפסק ומיוצא דרב יהודה
דאמר אל יישן כו': א"ר אבא. הכי
קאמר הלכה וכו' לא הלכה אסורה
צעלמא דחיישינן שמה תלך עדיין
לפני הפסק: ככר זה קונם עלי היום
אם אלק' למקום פלוני למחר אם
אכלו היום והלק' למחר עובר על
אינלתו משום כל יחל. קתני אכל היום
ולא קתני לא יאכל היום אלמא
דצבקינן ליה למיכל לאלמר ולא
חיישינן שמה ילך למחר: מי קתני
אולל. לכתחילה ולא ילך למחר אכל
קתני דיעבר אצל לכתחילה אסור
לאכול ודאי היום דחיישינן שמה ילך
למחר: והא קתני סיפא הלך הרי
הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן שאוכל לך מותר:
גמ'

הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן שאוכל לך מותר:
גמ'

הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן שאוכל לך מותר:
גמ'

הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן שאוכל לך מותר:
גמ'

הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן שאוכל לך מותר:
גמ'

הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן שאוכל לך מותר:
גמ'

הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן שאוכל לך מותר:
גמ'

הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן שאוכל לך מותר:
גמ'

הוא צבל יחל אצל מהלך לא קתני.
דמשמע דלא צבקינן ליה למיכל
אתמול אלא קתני הלך דיעבר ש"מ
דאתמול צבקינן ליה למיכל ולהכי
כיון דאלל אתמול אם הלך היום הרי
הוא צבל יחל: וסינפא דרב יהודה.
דאמר אל יישן כו': אמר לך רב
יהודה הוא הדין דליתני מהלך.
דמשמע דאינו אוכל ומהלך למחר
דודאי לא צבקינן ליה למיכל אתמול אלא איידי דתנא רישא אכל דלא
מני למיתני אוכל לרב יהודה דלא מני למיכל לכתחילה: סגא סיפא.
נמי הלך: שאני משמשך הרי זה צבל יחל. אם משמש עמה:
והיכי מני למימר שאינו משמשה והא משעבר לה. לתשמיש:
צאומר הנאת תשמישך עלי. כלומר הנאה דלתי לי מתשמישך קונם
עלי: דהא לא ניחא ליה צשמישה. ויכול לאסור הנאתה עלי וכו'
נדר: דאמר רב כהנא. אשה האומרת קונם ^א הנאת תשמישי עליך
כופה ומשמישתו דלאו כל כמינה לאסור נפשה עלי דהיא משועבדת
לו להנאתו: אצל אמרה קונם הנאת תשמישך עלי. שאוסרת הנאה
שיש לה מתשמישו על עצמה אסור לשמשה ונריך להפך לה: לפי
שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו. והנאת תשמישו אסורה
עליה. ה"ג כי אמר הנאת תשמישך עלי ודאי הוי נדר ואסור לשמשה
מפני שנהנה ממנה: **בתנאי** צשועה שאינו ישן שאינו מדבר
וכו'. דשועה חלה על דבר שאין צו ממנו: קרבן לא אוכל לך. מני
דהיינו כמני אימירא לא אוכל לך דמותר: הא קרבן שאוכל לך. מני
מותר דלא נדר אלא צבני קרבן: לא קרבן לא אוכל לך. משמע
צשביל איסור ^א לא אוכל לך שאם אוכל לך ליהוי אסור עלי כקרבן
ומותר לטעמא דר"מ דלית ליה מכלל לאו וכו' דאי רבי יהודה צין
אמר קרבן שאוכל לך צין אמר הא קרבן שאוכל בתרומהו מתיר רבי
יהודה אפילו אמר קרבן שאוכל לך כדאמרינן צפירקין דלעיל
קרבן הקרבן כקרבן שאוכל לך אסור מני רבי מאיר היא דלא שני
ליה צין אימירא לכאמירא דלרבי יהודה קרבן